

Το Μαρτύριο του π. Δημητρίου Βαστάκη

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στους Δομιανούς Ευρυτανίας, όπου είδε το φως ο ηρωικός παπα-Χρίστος Κακαβάς, γεννήθηκε και ο παπα-Βαστάκης στα 1900. Προερχόταν από φτωχή οικογένεια. Αλλ' η αγάπη του προς τα γράμματα έκαμε τους γονείς του να τον στείλουν μ' όλη τη φτώχεια τους στο Ιεροδιδασκαλείο Άρτης. Ξεχώρισε ανάμεσα στους συμμαθητάς του. Δεν πρόλαβε να τελειώσει κι η φωνή της πατρίδος τον κάλεσε στη Μ. Ασία.

Μετά την καταστροφή τελείωσε το ιεροδιδασκαλείο, έλαβε σύζυγο την Αμαλία Μαργαριτοπούλου και το 1926 διο-ρίσθηκε διδάσκαλος στο χωριό Θερμάτι. Το 1930 χειροτονήθηκε ιερέυς και πήγε εφημέριος στην Αγία Παρασκευή του Μεγάλου Χωρίου.

Πρότυπο οικογενειάρχου, εδημιούργησε οικογένεια χρι-στιανική, που όλοι την καμάρωναν και τη ζήλευαν. Φιλότητος διδάσκαλος, προσπαθούσε όχι μόνο γράμματα να μάθη στα παιδιά, αλλά και να τους εμφυσήσει ευσέβεια και φόβο Θεού.

Και στην ιερατική του διακονία επέτυχε ο π. Δημήτριος. Αγαπούσε τους χριστιανούς με δημιουργική αγάπη. Ήταν φιλοχρήματος κι έγινε πολλές φορές ο παρηγορητής κι ο προστάτης των ορφανών και των πασχόντων. Ίδρυσε και φρόντιζε με στοργή το πρώτο Κατηχητικό στην Επαρχία. Το απλό μα αλατισμένο κήρυγμά του τραβούσε πολλούς στην εκκλησία και στη χριστιανική ζωή.

Στην ωραία αυτήν άνθησι της ιερατικής του ζωής ήρ-θαν οι κατακτηταί στην Ελλάδα. Στις **18 Δεκεμβρίου 1942** ένα τάγμα ιταλικό τραβούσε από το Καρπενήσι προς το Μεγάλο Χωριό. Το μισό τάγμα είχε μπη μέσα και οι πρό-κριτοι του χωριού έκαμαν ό,τι μπορούσαν για να τους περιποιηθούν, για να προλάβουν ενδεχόμενη καταστροφή. Μαζί και ο εφημέριος και δάσκαλος π. Δημήτριος. Μα το άλλο μισό τάγμα, που πήγαινε προς το Μικρό Χωριό έπεσε σ' ενέδρα ανταρτών και δεκατίστηκε στ' αληθινά. Έξαλλοι από θυμό και φόβο οι Ιταλοί ξέσπασαν στους αόπλους. Κράτησαν όλους τους προκρίτους και τον ιερέα μαζί στο σχολείο του Μ. Χωριού.

Από τη στιγμή αυτή άρχισε το μαρτύριο του π. Δημητρίου. Άγρια μανία έπιασε τον Ιταλό ταγματάρχη, όταν είδε τον ιερέα. Έξαλλος τον άρπαξε από τα γένηια και κλωτσώντας τον τον ξάπλωσε κάτω. Ο ιερέας ήρθε σε άθλια κατάσταση. Σε λίγο τον πήραν οι Ιταλοί στο κατάλυμά τους κι εκεί ο ξυλοδαρμός επανελήφθηκε, αφού μάλιστα τον κρέ-μασαν στην κληματαριά του σπιτιού. Μια βαριά πέτρα κρε-μόταν από τα πόδια του. Κι αυτοί γύρω του, τον κοροΐ-δευαν, τον κτυπούσαν, έκαιγαν τα γένηια και τα μαλλιά του με τους αναπτήρες τους. Από το ένα μέρος το πρόσωπό του είχε καή εντελώς.

Μισοπεθαμένο τον μετέφεραν σ' άλλο σπίτι. Ήταν τε-λείως παραμορφωμένος. Το πρόσωπό του μελανό. Τα μάτια του να σταλάζουν αίμα. Τα χέρια να κρέμονται νεκρά, βγαλμένα απ' τις αρθρώσεις τους. Το σώμα ολόκληρο μωλωπι-σμένο τόσο, που να μην έχη τόπο για καινούργιους μωλωπι-σμούς. Και να σκεφθή κανείς μονάχα την κατάσταση αυτή του δυστυχισμένου π. Δημητρίου, αισθάνεται την ψυχή του να πλημμυρίζη απ' οδύνη κι αποτροπιασμό. Τέτοια συναισθή-ματα εξεδήλωσε, όταν αργότερα αφέθηκε ελεύθερος, γιατρός συνδεσμώτης του ιερέως.

Στις 23 Δεκεμβρίου μαζί με άλλους συγκρατούμενους τους πήγαν στο Μεγάλο Χωριό. Εκεί τους φανέρωσαν την καταδίκη τους σε θάνατο και τους επέτρεψαν να κάνουν τις τελευταίες παραγγελίες τους προφορικά ή με γράμμα. Ο π. Δημήτριος δεν μπορούσε να κρατήσει μολύβι. Γι' αυτό παρεκάλεσε να πουν, πως ο «**παπά-Δημήτρης παραγγέλ-λει στους δικούς του να είναι καλοί χριστιανοί. Συγχωρεί όλους όσους τον έβλαψαν και παρακαλεί να τον συγχωρήσουν εκείνοι που τυχόν ελύπησε**».

Το πρωί στις 24 Δεκεμβρίου 1942 οι Ιταλοί είχαν βάλει πυρκαγιές στο χωριό. Σ' ένα από τα καιόμενα σπίτια έρριξαν τον βασανισμένο π. Δημήτρη, «**ιερείον έμψυχον**» ολο-καύτωμα στον Κύριο δεκτό.

Από το βιβλίο: *Εκτελεσθέντες & μαρτυρήσαντες κληρικοί 1941-1949*, Μητροπολίτου Λήμνου Διονυσίου.

Πηγή: www.egolpion.net/